

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/842/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1513221717
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1513221717.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: Dopravný podnik Bratislava, a.s., Olejkárska ul. č. 1, Bratislava, zastúpený advokátom: JUDr. Vladimír Kán, Námestie Martina Benku č. 9 - C1, Bratislava, proti odporcovi: B. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom H.L. X.. Č.. XXXX/X, N., o zaplatenie 50, 50 eur, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 08. júla 2014, č. k. 15C/133/2014 - 21, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **zrušuje a vec vracia** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal proti odporcovi zaplatenia sumy 50, 50 eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 200ea ods. 1, § 115a ods. 1, 2 O. s. p., § 108, § 122 ods. 2, § 563, § 853, § 760 Občianskeho zákonníka, § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a vecne tým, že nakoľko ex offo prihliadol na premlčané právo navrhovateľa, nárok mu priznať nemohol a preto návrh zamietol. Poukázal na skutočnosť, že vykonaným dokazovaním zistil, že odporca cestoval dňa 11. 04. 2011 linkou č. 5 Mestskej hromadnej dopravy v Bratislave a pri prepravnej kontrole vykonanej revízorom sa nepreukázal platným cestovným lístkom, z dôvodu ktorého sa navrhovateľ v konaní domáha úhrady vo výške 50 eur za nepreukázanie sa platným cestovným lístkom, ktorú si navrhovateľ môže uplatniť do výšky stonásobku základného cestovného bez príplatkov a zliav, t. j. úhrady, ktorá bola splatná dňom porušenia povinnosti odporcu mať zakúpený cestovný lístok dňom 23. 03. 2011. Uviedol, že právo z prepravy, ktoré si navrhovateľ v konaní uplatnil bolo možné uplatniť prvý raz dňa 12. 04. 2011 s tým, že premlčacia doba 1 roka uplynula dňa 12. 04. 2012 a nakoľko navrhovateľ podal návrh na súd dňa 20. 06. 2013, bol podaný nepochybne po uplynutí zákonnej jednoročnej premlčacej doby a s poukazom na zákonné ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, zavedené do tohto zákona zákonom č. 102/2014 Z. z. s účinnosťou od 01. 05. 2014, aj bez námietky odporcu prihliadol na premlčanie nárokov navrhovateľa s tým, že navrhovateľovi ako poskytovateľovi prepravných služieb nie je možné uplatnené premlčané právo priznať. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom odporcu v konaní, ktorému náhradu trov nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.) a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že nakoľko sa odporca na výzvu revízora dňa 11. 04. 2011 na linke MHD č. 5 nepreukázal platným cestovným lístkom alebo iným platným cestovným dokladom, je povinný v zmysle čl. 6 Prepravného poriadku mestskej hromadnej dopravy v Bratislave a čl. 5 Tarify mestskej hromadnej dopravy v Bratislave zaplatiť navrhovateľovi cestovné 0, 50 eur a úhradu 50 eur, nakoľko táto povinnosť odporcovi vznikla v zmysle § 16 ods. 2 písm. b), § 16 ods. 3 písm. b) a § 16 ods. 4 písm. c v spojení s písm. d), f) zákona o doprave na dráhach a táto úhrada za nepreukázanie sa cestovným lístkom medzi práva z prepravy podľa

§ 760 Občianskeho zákonníka nepatrí. Vo svojom odvolaní poukázal na skutočnosť, že Zákon o doprave na dráhach neustanovuje premlčaciu dobu na zaplatenie úhrady pri cestovaní bez cestovného lístka a preto bolo povinnosťou súdu prvého stupňa na danú právnu vec aplikovať ust. § 101 Občianskeho zákonníka o všeobecnej premlčacej dobe. Uviedol, že v prejednávanej veci nejde o spotrebiteľskú zmluvu (s poukazom na rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 12. 04. 2011, sp. zn. 10C/29/2011, ktorý Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 2Co/288/2011 potvrdil) s tým, že tarifa MHD v Bratislave a cestovné poriadky sú verejným návrhom navrhovateľa na uzavretie zmluvy o preprave osôb a cestujúci má povinnosť pred nastúpením do MHD oboznámiť sa s podmienkami cestovania a môže sa rozhodnúť, či jeho služby využije alebo zvolí iný spôsob prepravy. Navrhovateľ zároveň poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave vo veciach vedených pod sp. zn. 15Co/67/2011 a 14Co/216/2011, v ktorých odvolací súd rozhodoval v skutkovo totožných veciach a jeho odvolaniu vyhovel.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné, nakoľko súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil.

Nesprávnym právnym posúdením veci je mylná aplikácia (a výklad) právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť. Presnejšie pod nesprávnym právnym posúdením treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne, alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

Inou vadou konania v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. b) O. s. p. je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 221 ods. 1 písm. a) až g) O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia, ale jej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup v občianskom súdnom konaní. Iná vada konania je relevantná, ak mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Na takúto vadu konania pred súdom prvého stupňa odvolací súd prihliada, aj keď nebola výslovne v odvolaní namietaná (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožnil účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok a v dôsledku takéhoto nesprávneho postupu súdu bol účastník vylúčený z ich realizácie v konaní; k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen faktickou činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Ide najmä o prípady, keď súd znemožnil účastníkovi vykonať v priebehu konania práva priznané Občianskym súdnom poriadkom, a to najmä právo zúčastniť sa pojednávania, právo predniesť, či doplniť svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom súdu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom, svedkom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci; ide aj o prípady, keď účastníkovi bola odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom, spočívajúca v jeho práve skutkovo a právne argumentovať prejednávanú vec. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že súdy musia poskytovať v občianskom súdom konaní materiálnu ochranu zákonitosti tak, aby bola účinne zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov všetkých účastníkov konania.

V prejednávanej veci odporca cestoval dňa 11. 04. 2011 na linke MHD č. 5 bez cestovného lístka a nakoľko sa na vyzvanie revízora nepreukázal platným cestovným lístkom, bol na zaplatenie cestovného a úhrady pri nepreukázaní sa cestovným lístkom navrhovateľom prostredníctvom revízora vyzvaný priamo na mieste pri kontrole, čo vyplýva z Hlásenia o porušení tarifných a prepravných podmienok zo dňa 11. 04. 2011 (č. I. 2 spisu).

Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie cestovného a úhrady (prirážky) za nepreukázanie sa platným cestovným lístkom v zmysle § 16 ods. 2 písm. b) a § 16 ods. 4 zákona o doprave na dráhach a podľa Prepravného poriadku mestskej hromadnej dopravy v Bratislave.

Podľa § 760 Občianskeho zákonníka, zmluvou o preprave osôb vzniká cestujúcemu, ktorý za určené cestovné použije dopravný prostriedok, právo, aby ho dopravca prepravil do miesta určenia riadne a včas.

Preprava osôb je služba poskytovaná cestujúcemu, ktorá spočíva v preprave dopravným prostriedkom do miesta určenia, a to riadne a včas, za určené cestovné (§ 760 Občianskeho zákonníka). Táto služba vzniká na základe konania cestujúceho, ktorý dáva nepochybne najavo, že chce uzavrieť prepravnú zmluvu, a to v mestských dopravných prostriedkoch nastúpením do dopravného prostriedku, kedy zároveň vzniká cestujúcemu povinnosť zaplatiť cestovné. Zaplatením cestovného dôjde k uzavretiu zmluvy o preprave a to po celú cestu zodpovedajúcu zaplatenému cestovnému. Podrobnejšiu úpravu osobnej prepravy určujú osobitné predpisy, najmä prepravné poriadky a tarify pre jednotlivé druhy prepravy - dopravy (§ 772 Občianskeho zákonníka).

Spotrebiteľskou zmluvou je zmluva, ktorá sa uzatvára za rovnakých zmluvných podmienok s väčším počtom spotrebiteľov, pričom tieto podmienky sú vopred pripravené dodávateľom a spotrebiteľ nemôže ovplyvniť ich obsah. To znamená, že k zmluvným (obchodným) podmienkam môže spotrebiteľ pristúpiť, resp. nepristúpiť a nemá možnosť takéto podmienky zásadným spôsobom modifikovať. Spotrebiteľskou zmluvou je teda akákoľvek súkromnoprávna zmluva s uvedenými znakmi, a to bez ohľadu na to, či je upravená v Občianskom zákonníku, Obchodnom zákonníku alebo v inom osobitnom zákone.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že záväzkový právny vzťah navrhovateľa a odporcu vznikol na základe Zmluvy o preprave zo dňa 11. 04. 2011, k uzavretiu ktorej došlo konkludentne - nastúpením odporcu do dopravného prostriedku navrhovateľa a preto je ich záväzkový vzťah nevyhnutné posudzovať podľa ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona o ochrane spotrebiteľa, nakoľko Zmluva o preprave zo dňa 11. 04. 2011 spĺňa zákonné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa z dôvodu, že jeho nárok uplatnený v konaní je premlčaný, keď na jednej strane uviedol, že úhrada, ktorej zaplatenia sa od odporcu domáhal, bola splatná dňa 23. 03. 2011, t. j. v deň, kedy odporca porušil svoju povinnosť mať zakúpený cestovný lístok (odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že odporca cestoval na linke MHD č. 5 dňa 11. 04. 2011 a nie dňa 23. 03. 2011) a na strane druhej uviedol, že k premlčaniu nároku navrhovateľa došlo dňom 12. 04. 2012, nakoľko navrhovateľ si právo z prepravy mohol uplatniť prvý raz dňa 12. 04. 2011.

Podľa § 100 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101-110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Premľčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého právo nezaniká, ale sa len oslabuje tým, že v prípade vznesenia námietky premlčania zaniká jeho súdna vymáhateľnosť, pretože súd musí prihliadnuť na dôvodne vznesenú námietku premlčania a nemôže už veriteľovi premlčané právo priznať. Jeho úprava vychádza z potreby zvýšenia právnej istoty v právnych vzťahoch a základným účelom inštitútu premlčania je tak pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby včas pristupovali k uplatňovaniu si svojich subjektívnych práv a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po neobmedzenú dobu nútené splniť si svoje povinnosti, a aby im bola zabezpečená ochrana v prípade oslabenia ich dôkaznej povinnosti v prípadnom súdnom konaní so značným časovým odstupom. Inštitút premlčania teda, v súlade so zásadou právnej istoty a všeobecnou požiadavkou sledovať si potrebu ochrany svojich ohrozených a porušených práv, zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam.

K primárnym normatívnym právnym aktom, ktoré vystupujú v postavení lex generalis a upravujú hmotnoprávne postavenie subjektov spotrebiteľských vzťahov patrí Občiansky zákonník, resp. Obchodný zákonník a k primárnym normatívnym právnym aktom, ktoré vystupujú v postavení lex specialis a upravujú hmotnoprávne postavenie subjektov spotrebiteľských vzťahov patrí predovšetkým zákon o ochrane spotrebiteľa (č. 250/2007 Z. z.), resp. zákon o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov (č. 102/2014 Z. z.).

V súvislosti s problematikou premlčania a jeho zákonnej úpravy v spotrebiteľských vzťahoch sa čl. VIII. bod 12. zákona č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku (ďalej len „zákon č. 102/2014 Z.z.“) menil okrem iného aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a zároveň tento doplnil tak, že sa vložilo nové ustanovenie § 5b, ktoré znie: „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával“. Podľa článku XIV. citovaného zákona nadobúda toto ustanovenie účinnosť 01. mája 2014.

Z uvedeného vyplýva, že táto novela stanovuje povinnosť, aby orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy z úradnej moci skúmal a vyhodnocoval prekážky uplatnenia práva predávajúceho voči spotrebiteľovi.

Retroaktivita (spätná účinnosť) je taká vlastnosť právnej normy, ktorá spočíva v tom, že daná norma určitým spôsobom pôsobí v minulosti a priamo alebo nepriamo svojím adresátom stanovuje práva a povinnosti vo vzťahu k obdobiu, kedy ešte nemali možnosť sa s jej obsahom zoznámiť.

Zákaz retroaktivity vyjadruje záujem na zachovaní istoty už existujúcich právnych vzťahov v prípade ich novej právnej úpravy. Ide najmä o to, aby sa už nadobudnuté práva v dôsledku novej právnej úpravy nemohli odňať a aby sa podľa novej právnej úpravy neposudzovali právne skutočnosti a právne vzťahy vzniknuté pred účinnosťou novej právnej úpravy. Aj keď táto zásada má väčší význam v trestnom práve, zákaz (pravej) retroaktivity v slovenskom súkromnom práve sa plne rešpektuje. Vo všeobecnosti sa pripúšťa len tzv. nepravá retroaktivita, pri ktorej o spätnú účinnosť ani nejde. Nepravou retroaktivitou je myslené také pôsobenie právnej normy, že norma, ktorá je platná a účinná sa novelizuje alebo deroguje prijatím inej právnej normy, dôsledkom čoho je potrebné od reálnej účinnosti neskoršej právnej normy postupovať v jej intenciách. Nepravá retroaktivita teda nepôsobí do minulosti a na rozdiel od pravej retroaktivity, práva a povinnosti získané v minulosti toleruje a nesnaží sa určovať, čo v minulosti malo alebo nemalo byť. Pri nepravej retroaktivite sa tak obsah právneho vzťahu od účinnosti novej právnej úpravy bude posudzovať podľa tejto novej právnej úpravy, ale forma vzniku a obsah právneho vzťahu pred účinnosťou novej právnej úpravy, sa posudzuje podľa pôvodnej právnej úpravy, čo v prípade pravej retroaktivity rešpektované byť nemusí.

Podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky „k imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj požiadavka (princíp) právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou čoho je i zákaz spätného (retroaktívneho) pôsobenia právnych predpisov, resp. ich ustanovení. Ten, kto konal, resp. postupoval na základe dôvery v platný a účinný právny predpis (jeho noriem), nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný spätným pôsobením právneho predpisu alebo niektorého jeho ustanovenia“. Ústavný súd Českej republiky vyslovil názor, že „je povinnosťou štátnych orgánov pri rozhodovaní o právnej pozícii jednotlivca postupovať v súlade s požiadavkami kladenými na právny štát. K nim patrí požiadavka, podľa ktorej štát môže vyžadovať od fyzických a právnických osôb správanie, ktorého pravidlá sú stanovené a vyhlásené vopred. Iný postup, ak k tomu neexistujú zvlášť závažné dôvody, znamená porušenie princípu právnej istoty a ochrany dôvery v právo.

V demokratickom právnom štáte, ktorý je chápaný predovšetkým ako materiálny právny štát, nemožno pripustiť použitie zákonného ustanovenia spôsobom, ktorý odporuje niektorej z fundamentálnych ústavných zásad. Povinnosť súdov nachádzať právo neznamena len vyhľadávať priame, konkrétne a výslovné pokyny v zákonomnom texte, ale tiež povinnosť zisťovať a formulovať, čo je konkrétnym právom aj tam, kde ide o interpretáciu abstraktných noriem, ústavných zásad, ustanovení Listiny základných práv a slobôd a záväzkov plynúcich z medzinárodných zmlúv. V spojení s týmito zásadami sa formovala doktrína ústavne konformného výkladu, podľa ktorej z mnohých mysliteľných výkladov zákona je potrebné v každom prípade použiť len taký výklad, ktorý rešpektuje ústavné princípy (ak je taký výklad možný), t.j. aj princíp zákazu retroaktivity právnych noriem.

Princíp, že právne normy nepôsobia spätne, je v právnej norme upravený v prechodných alebo záverečných ustanoveniach, pričom tento princíp sa uplatňuje aj v prípade, ak zákon túto otázku

výslovne nerieši a v takomto prípade sa vychádza z toho, že právne normy, z ktorých sa dotknutý právny predpis skladá, nepôsobia spätne a pri interpretácii sa uplatňuje princíp retroaktivity.

V tejto súvislosti možno konštatovať, že pokiaľ nie je z novej právnej úpravy zrejmé, akým spôsobom sa zákonodarcu zhostil intertemporálneho riešenia zmeny právneho stavu, je potrebné použiť taký výklad právnej normy, rešpektujúc ústavné postuláty, ktorý je zhodný s princípmi právneho štátu, t.j. dosiahnuť také riešenie, ktoré dôsledne rešpektuje všeobecný zákaz retroaktivity.

Pokiaľ ide o časovú pôsobnosť noriem civilného procesného práva, táto je vybudovaná na zásade, že procesné normy nadobúdajú pôsobnosť dňom svojej účinnosti. Problematiku začatých a neskončených konaní, ako aj účinky vykonaných procesných úkonov riešia prechodné ustanovenia. Platí základné pravidlo, podľa ktorého, ak zákon neustanoví inak, platí nový zákon aj v konaniach, ktoré boli začaté pred jeho účinnosťou. Právne účinky už urobených procesných úkonov zostávajú zachované.

Vzhľadom na uvedené, keď citovaná novela zákona o ochrane spotrebiteľa neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia týkajúce sa ust. § 5b, je v danej veci pre posúdenie, či je ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa (účinné od 01.05.2014) možné aplikovať aj na konania začaté na súde pred jeho účinnosťou - rozhodujúce, či predmetné ust. § 5b má procesný charakter, resp. je procesným ustanovením. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa je hmotnoprávnym predpisom, nakoľko upravuje hmotnoprávne postavenie subjektov spotrebiteľských vzťahov, a preto aj ust. § 5b je, ako súčasť zákona o ochrane spotrebiteľa, hmotnoprávnym ustanovením, keď navyše i samotný inštitút premlčania má hmotnoprávny charakter. Pokiaľ by bolo úmyslom zákonodarcu upraviť týmto ustanovením postup súdov, zahrnul by túto úpravu v rámci novelizácie procesného predpisu, napr. Občianskeho súdneho poriadku, čím by tak predišiel problémom s prípadnou retroaktivitou tohto ustanovenia.

Z uvedeného preto vyplýva, že súd prvého stupňa, ktorý na premlčanie nároku navrhovateľa, uplatneného v konaní prihliadol ex offio podľa § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré je hmotnoprávnym predpisom, kedy v prípade absencie prechodného ustanovenia platí, že daný právny vzťah sa má posudzovať podľa doterajšieho právneho stavu a teda bez toho, aby odporkyňa vzniesla námietku premlčania, z dôvodu ktorého návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol, zaťažil svoje konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, keď uvedeným postupom odňal navrhovateľovi jeho právo konať pred súdom.

Nedodržaním ustanoveného postupu v občianskom súdnom konaní bolo tak porušené právo navrhovateľa ako účastníka na spravodlivý proces, ktorý mu zaručuje Ústava Slovenskej republiky v Čl. 1 ods. 1, v Čl. 2 ods. 2, v Čl. 46 ods. 1 a v Čl. 48 ods. 2.

Vzhľadom na túto inú vadu konania, ktorá zakladá vecnú nesprávnosť rozhodnutia a postup, ktorým dochádza k odňatiu možnosti účastníkov konať pred súdom, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. f), h) O. s. p. a vec mu podľa § 221 ods. 2 O. s. p. vrátil na ďalšie konanie, keď odvolací súd by rozhodnutím vo veci, za daného stavu veci, nahrádzal prvostupňové rozhodnutie, čím by bolo účastníkom odopreté právo namietať správnosť skutkových a právnych záverov na inštančne vyššom súde, a tým aj možnosť preskúmania správnosti záverov odvolacieho súdu, ku ktorým by dospel po doplnení dokazovania posúdením skutkových zistení z hľadiska ich rozhodujúcich skutočností, ktoré považoval za významné, ktorými sa však súd prvého stupňa dostatočne nezaoberal, resp. opomenul zaoberať. Posúdenie podstaty veci v rámci dvojinštančného súdneho konania je však súčasťou práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

V ďalšom konaní bude preto povinnosťou súdu prvého stupňa odstrániť vytknuté nedostatky vo vyššie naznačovanom smere, vec opätovne prejednať, t.j. vykonať dokazovanie vo veci samej za účelom riadneho zistenia skutkového stavu veci tak, aby bola účastníkom umožnená realizácia ich procesných práv, a teda opätovne posúdiť dôvodnosť návrhu navrhovateľa a svoje rozhodnutie odôvodniť v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci podľa § 224 ods. 3 O. s. p.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.